

Ἡ ἔσχυσ τοῦ παραδείγματος

Δωδεκαετῆς παιδίον κρατῶν τις ἀπὸ τὸ χέρι
 Τὸν Διδάσκαλον νὰ ἔλθῃ σ' τὸ Σχολεῖον ἐκαρτέρει...
 Καλ' ἡμέρα Δάσκαλέ μου! τὸ παιδάκι μου νὰ ζήσης,
 Σοῦ φερα νὰ μεῦ προκόψῃς, κ' ἐνταυτῷ νὰ τὸ στολίσης

Μὲ μαθήματα μεγάλα

Καθὼς ἔχεις καὶ τὰ ἄλλα.

Τῶχα πρὶν εἰς μίαν γυναῖκα, διάβαζε τὸ Ὀκτωῆχι,
 Κι ὅλο τῶμαθεν ἀπ' ἔξω, καὶ τὸ ἔξυρει εἰς τὸ ἴνυχι.
 Πλὴν τί νὰ σοῦ πῶ;.. γυναῖκα!.. ὅσον θέλει προκομμένη
 Ἄς πηγαίνῃ νὰ καυχᾶται... ἄνδρας ἐμπορεῖ νὰ γένη;
 Ἦκουσα τὸ ἰδικόν σας καλὸν ὄνομα νὰ λέγουν,
 Βλέπων δὲ καὶ τὸ Σχολεῖόν σας, ὅτι ὅλοι τὸ ἐκλέγουν,
 Κι ἐγὼ ἔτρεξα ἀμέσως τὸ ἰδικόν μου νὰ σᾶς φέρω.
 Πλὴν μὲ συγχωρεῖς, δυὸ λόγια ἔχω νὰ σᾶς ἀναφέρω.
 Δὲν ἐξεύρω, τί κατάρρα τὰ παιδιὰ μας κυριεύει,
 Καὶ δὲν θέλουν νὰ ἀκούουν ὅσα τις τὰ ἐρμηνεύει.
 Νὰ κ' ἐγὼ ποτὲ δὲν παύω τὸ δικόν μου νὰ διδάσκω,
 Πλὴν τοῦ κάκου ἔς τὸν αἴρα τὸ κατάλαβα πῶς χάσκω
 Εἰς σὲ τώρα, Δάσκαλέ μου, ἔχω ὅλα μου τὰ θάρρη.
 Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μὲ φόβον, φθάνει μόνον νὰ σᾶς πάρῃ.

Καὶ πολλὰ καλὰ ἐλπίζω

Καὶ τὴν χάριν θὰ γνωρίζω,

Ἄν σιμὰ ἔς τὰ γράμματά σας, μοῦ τὸ κάμητε νὰ σῶσῃ

Καὶ τὰ ἤθη νὰ μορφώσῃ.

Ὅθεν πρῶτον ἀπὸ ἑλα πεισματάρικον μὴν ἴναι
 Νᾶναι φρόνιμον ἔς τὸν οἶκον, αἱ φωναί του δὲ ἐκεῖναι
 Ποῦ συνείθιζεν ὡς τώρα, νὰ ἐλλείψωσι διόλου
 Μ' ἀταξίαν εἰς τοὺς δρόμους νὰ μὴ φέρεται καθόλου.

(Ὁ πατήρ δ' ἐξ ἐναντίας
 Δὲν ἐπρόσεξε ποτέ του,
 Πόσας αἱ χονδραὶ φωναί του
 Κατετάραττον οἰκίας).

Ναί, Διδάσκαλε νὰ ζήσης, μὲ τὰ γράμματα νὰ σώσῃ.
 Καὶ τὰ ἤθη νὰ μορφώσῃ.

Τὰ καρδέια καὶ τὰ χάνδρα, ἔστην αὐλὴν τῆς Ἐκκλησίας
 Νὰ μὴ κάθεται νὰ παίξῃ... (ὁ πατήρ δ' ἐξ ἐναντίας,

Δὲν ἐσήκονε κεφάλι
 Ἄπ' τὸν τζόγον καὶ τὸ τάβλι.)

Ναί, Διδάσκαλε νὰ ζήσης, μὲ τὰ γράμματα νὰ σώσῃ.
 Καὶ τὰ ἤθη νὰ μορφώσῃ.

Ὡσὰν Πάτερ μῶν σ' τὸ στόμα τὴν ἀλήθειαν νὰ ἔχη.
 Ψεῦμα... ὁ Θεὸς φυλάξοι. Ψεῦμα μακρῶν ν' ἀπέχη.

(Ὁ πατήρ δ' ἐξ ἐναντίας
 Βάσιν εἶχε τὴν ἀπάτην
 Τὴν ζωὴν του δὲ γεμάτην
 Εἶχεν ἀπὸ προδοσίας.)

Ναί, Διδάσκαλε νὰ ζήσης, μὲ τὰ γράμματα νὰ σώσῃ.
 Καὶ τὰ ἤθη νὰ μορφώσῃ.

Αἱ εὐχαί του πουργὸ βράδου νὰ μὴ λείπουν ἔς τὴν
 οἰκίαν,

Κάθε ἑορτὴν νὰ τρέχη εἰς τὴν Θεῖαν λειτουργίαν.

(Ὁ πατήρ δ' ἐξ ἐναντίας
ἐπὶ τῆς ζωῆς του ἄλλης
Ἵρεῖς φορές ἐφάνη μόλις
ἔς τὸν βηλὸν τῆς Ἐκκλησίας.)

Νοεὶ διδάσκαλε νὰ ζήσης, μὲ τὰ γράμματα νὰ σώσῃ,
καὶ τὰ ἥθη νὰ μορφώσῃ.

Σὲ παρακαλῶ ἀκόμη ἀπὸ σμίξεις νὰ ἀπέχη,

Ἐπειθὴ ἀναμφιβόλως ἔς τὴν φθορὰν του θέλει τρέχει

(Ὁ πατήρ δ' ἐξ ἐναντίας
Μέσα εἰς τὰ καφενεῖα
Διετέλει μὲ παντοῖα
Εἶδη τῆς συνομιλίας).

Πέρασαν πέντ' ἕξη μῆνες ἔς τὸ Σχολεῖον ἄς ἐμβοῦμεν

Καὶ τοῦ νέου τὰς προόδους εἰς τὴν Ἡθικὴν νὰ δοῦμεν.

Τοῦ κάκου, ὦ Διδάσκαλε, τοὺς κόπους σου τοὺς χάνεις

Τοῦ κάκου ἐγωνίζεσαι, εἰς μάτην χολοσκάνεις

Τὸ παιδάκι νὰι μὲ φρένας καὶ δικαίως κατὰ φύσιν,

Εἰς τὸν δρόμον τοῦ πατρός του καὶ αὐτὸ θέλει βαδίσειν.

Ἐπίγραμμα εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Κ. Ν. * *

Διαβάτα! Τί κυττάξεις;... εἰς τὴν νέαν ἡλικίαν

Χωρὶς κἂν νὰ τ' ἀπολαύσω πλούτη χάνω κ' εὐμορφίαν.

Πλὴν διόλου δὲν μὲ μέλει κ' εἰς τὸν κόσμον ὅταν ζοῦσα,

Ἦξευρα τὸ τί ἀξίζουν, καὶ ποσῶς δὲν τὰ ψηφοῦσα.

Μετὰ θάνατον πῶς μένει μόν' ἡ ἀρετ' εἶχα μάθει,

Καί μ' αὐτὴν καὶ τὸ καρμὶ μου εἰς τὸ μνημ' αὐτὸ ἐβάλθη.